

ТЕАТРЪ И МУЗИКА

БЕЗПЛАТЕНЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Издателъ-стопанинъ: Дирекция «Реклама, Театръ и Музика» (зарегист. въ Варнен.
Окр. съдъ съ опредѣленіе № 1752/22—II уч. ул. „Антоний“ № 3.

За реклами се плаща по 20 ст. на кв. см.

Кино „МОДЕРЕНЪ ТЕАТРЪ“

Отъ 1 Октомври, (Срѣда)

ЛА ГАРСОНЪ

отъ Викторъ Маргеритъ

ХРОНИКА.

Рокамболъ. Голѣмиятъ и всеизвестенъ романъ на Понсонъ де Террай е филмиранъ отъ една френска форма. Всички участвуващи артисти сж. французи.

Еврейката, прочутата опера на Халеви, чийто сюжетъ е написанъ отъ Скрибъ, е проектирана на екрана. За отбележаване е, че напоследъкъ се започна филмуването на почти всички опери и оперети добили всесветска известностъ.

Ето що пише пресата за „Ла Гарсонъ“

В-къ „Комедия“ отъ 5 Октом. 1923 год. бр. 4 „Ла Гарсонъ“, известниятъ романъ отъ В. Маргеритъ който е забраненъ въ Франция отъ цензурата, се играе въ Белгия подъ същото име „Ла Гаръ Сонъ“, което значи „Звънеца на гарата звъни“. Виждате една дума „Ла Гарсонъ“, която значи „Мъжкарката“ разчленена като „Ла Гаръ Сонъ“, значи съвсемъ друго. Не ще изброявамъ много още филми, които иматъ сжщата съдба, само за да бждатъ представени екрана.

В-къ Недѣлно Утро бр. 93 отъ 15 окт. 1923 г.

ЧОРАПИТЪ

на Викторъ Маргеритъ

Трогнатата читателка. Женскитъ копринени чорапи изпратени на френския писателъ.

Извѣстниятъ френски писателъ Полъ Маргеритъ получилъ тия дни отъ Англия единъ необикновенъ подаръкъ, какъвто едва ли е получавалъ нѣкога нѣкой писателъ. Подаръкътъ е изпратенъ отъ една англичанка, госпожица, на която една отъ книгитъ на Викторъ Маргеритъ „Ла Гарсонъ“ много и харесала. Въодушевената мисъ искала да подари нѣщо на писателя и изпълнила намерението си. Но това, което най-интересно въ цѣлата тая история това е факта, че въодушевената отъ автора англичанка помислила че автора е жена и въ писмото, което отправила до автора наедно съ подаръка, тя му пише като жена, — «уважаема скъпа госпожице», «сестро по страдания» и т. н. — и твърди, че отъ книгитъ, които е чела, ясно се вижда, че той, писателя, е девойка съ вкусъ, която цени по-вече отъ всичко лукса. Понеже тя не разполага съ много средства за да задоволи Маргарита въ «нейната» любовъ къмъ лукса, тя «и» изпраща три чифта копринени женски чорапи.

Паришкото списание «Фемис», което изнася тоя случай, бележи: «Госпожицата», която изпраща тоя подаръкъ е англичанка Това се вижда отъ името и адреса, а най-добре по грамадинтъ стѣпада на чора-

питъ».

В-къ в-къ «Утро» и «Зора» бр. 4407, 1508 отъ 27 юний т. г.

Ла Гарсонъ

Спомнятъ си читателитъ ни голѣмиятъ шумъ, който неодавна се вдигна въ френската преса и полемиката, която се завърна, по поводъ появяването на единъ романъ на известния писателъ Викторъ Маргеритъ, подъ интересното название «Ла Гарсонъ» (Ергенката).

Книгата на Викторъ Маргеритъ се просто разграбваше въ Франция и въ странство; тя претърпя няколко издания и се изчислява на половинъ милионъ екземпляри, пласирани между публиката.

За романа си Викторъ Маргеритъ пише;

«... Пленица отъ векове, привикнала на скромность и на сѣнка, жената се опияни отъ внезапно открититъ и врата къмъ свѣта. Войната измени много идеи, много схващания, много състояния. Създаде се единъ новъ животъ и покрай неговитъ прекалености азъ описахъ нѣколко типа отъ тия еманципирани личности, които новитъ условия създадоха ...»

«... но задъ тази бездна, азъ посочихъ великия пътъ на равенството, на равностойността, въ който двата пола единъ день ще тръгнатъ ржка за ржка ...»

«... типътъ на „Гарсонъ“ («Ергенката») е само единъ етапъ въ този походъ къмъ крайната цель: отъ днешното, обаче, ние не трѣбва да сждиме за бждещето. Въ анархията, която цари едно ново преустройство се върши».

Успѣхътъ на една книга, въ днешно време, се закръглява съ възпроизвеждането и на филмъ.

В-къ Дневникъ отъ 26 Юний 1924 г. бр. 7376

Ла Гарсонъ

Напоследъкъ въ пресата се споменава за «Ла Гарсонъ» романъ на известния френски писателъ Викторъ Маргеритъ. Какво е «Ла Гарсонъ»?

Ето какво пише за тоя романъ Анатолъ Франсъ членъ на академията на наукитъ въ Парижъ.

«Едно младо и способно момиче съ енергиченъ характеръ и покрусено отъ лъжливи общественъ моралъ, напуска домъ и роднини. Вследствие на една грешка, то изпада въ порока, въ дълбочайки се отъ день на день въ него, въпреки че не е създадено за този животъ. Следъ няколко време то се връща пакъ къмъ редовния животъ гдето намира успокоение и душевенъ миръ».

Романа не е немораленъ пише Анатолъ Франсъ. Напротивъ, той е поучителенъ и ако има хора да

се възмущават, то е отъ силната сатира, която бичува разюзденитѣ имъ нрави и фалшивитѣ имъ постъпки».

Както се научаваме, наскоро ще имаме случая да видимъ и на филмъ «Ла Гарсонъ» който ще се представи въ «Театръ Лада». Филмътъ, който се вече представи предъ настоятелството на дружеството на столичнитѣ журналисти, е изящна изработка на френската кино-индустрия и по изпълнение, по декори, по блескъ, прави честъ на режисора Арманъ дьо Плеси.

Прочутия романъ на френския писател Викторъ Маргеритъ «Мъжкото момиче» който биде възпроизведенъ на филмъ, е пристигналъ вече въ България.

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ:

Къмъ средата на 1922 год. именития френски писател Викторъ Маргаритъ, членъ на френската академия, предизвика големъ шумъ въ всички слоеве на обществото съ романа си «La garsonne». Книгата бѣ осъдена като неморална, порнографска дори, и биде забранена. Създаде се полемика около идентѣ, зачекнати въ нея, и следъ дълга словесна борба и бѣ върнато правото на съществуване. Днесъ съществува преводъ на всички почти езици. У насъ още такъвъ нема, но едва ли има книжовенъ човекъ, който да не е чувалъ, да не е позива отъ части поне съдържанието и. Обаче никаква човешка членоразделна речъ не би могла да предаде тъй изразително картината на днешното състояние на обществото, образитѣ създадени отъ днешнитѣ условия пресъздадени въ богатото въображение на френския писател, и отразени въ това толкова интересно произведение, като немия езикъ на великото изкуство — киното «La garsonne» — въплотена въ филмъ е прѣсната по четирите краища на свѣта.

Романътъ е написанъ въ три малки части, които обематъ три главни момента отъ живота на героинята — Моникъ, която добива прозвищно «La garsonne» — ергенка, мъжко момиче, девойка която живѣе по мъжки начинъ.

Въ първата часть автора повдига завесата и ни посочва бегло развоя на единъ младъ, даренъ съ способности животъ. Моникъ е дъщеря на богато буржуазно семейство, разбогатело още по-вече следъ войните. Родителитѣ ѝ, заети съ грижи за материални придобивки и суетни удоволствия, съвсемъ не обръщатъ внимание на малкото същество, у което вече проблесва крехка критическа мисль.

За неговото възпитание се заема леля му, която поддържа девически пансионъ далечъ отъ вредния парижки животъ, въ едно малко село. Момичето става девойка на пълно развита въ физическо и духовно отношение. Чистотата и премотата на нейния погледъ върху живота бърже се блѣска съ фалшивия и грубия интересъ на обществото, частъ отъ което сж нейнитѣ родители. Баща ѝ, проектира да я умъжи съ по голяма изгода за своето по-западнало предприятие. Случва се така, че неговия съдружникъ харесва невинното момиче, и бракътъ е решенъ, като двамата мъже уговарятъ сами, безъ дори да съобщятъ на годеницата, материалнитѣ условия, единствения които градятъ всеки днешенъ бракъ. Моникъ е влюбена, и чака съ нетърпение момента, когато ще се отдаде напълно на своя избраникъ. Тя има идеални схващания върху брака и желае, щото той да бжде съюзъ на две равни личности, които се свързватъ на почвата на взаимни симпатии и пълна откровеност. Но не така гледа и нейния годеникъ. Човѣкъ съвременъ, силенъ и покваренъ той поддържа едновременно и ергенскитѣ си любовни връзки. Въ своето отношение къмъ жената той не надминава вулгарния баронъ

Пломбино, който отъ хамалинъ преди войнитѣ става виденъ притежателъ на милиони. Вратитѣ на най-добритѣ къщи му се отварятъ, момичета отъ добри семейства сж готови да разделятъ купената му баронска титла. Съ отвратителенъ цинизмъ тоя новъ баронъ се домогва до Моникъ, който не споделя унищително раболепие на своитѣ другарки, извратени не полудеви, а четвъртъ девици, предъ паритѣ.

Благодарение на тая противоположностъ — гнусната поквара въ обществото отъ една страна и чистото, идеално отношение къмъ живота у Моникъ отъ друга — въ последната настъпва единъ душевенъ крахъ. Тя узнава неучаквано, че годеника ѝ е лъже и въ отчаянието си се отдава тѣломъ на единъ непознатъ, който използва нейното душевно състояние нейната инертностъ за да задоволи грубо пропудилата се скощина. Следъ тая случка, която Моникъ не смѣта да скрива отъ родителата и годеникъ, тя напуща бащиния домъ, отваря си магазинъ за декори, и заживява независимъ отъ никое материално и морално животъ, въ който много повъртности феминиски би видели своя идеалъ. Въ желанието си да се изравни съ привилегирования полъ, Моникъ си подрезва коситѣ и възприема всички отрицателни прищевки на младитѣ мъже, Този обратъ въ живота и етапитѣ на покварата, въ които последователно изпада героинята съставятъ втората часть на романа. Тукъ автора се е помъчилъ да ни на рисува цѣлата мрачна картина на развалата, обхванала тѣй стихийно обществото, следъ войнитѣ. Той ни развежда изъ разни дансини разни барове, часни домове, въ които хората се троятъ постепенно отъ разни отрови като опиумъ и др. Разкрива ни непорочната извратена, любовъ между жени и т. н. Моникъ не се ръководи вече отъ никакви принципи въ живота на сърдцето си. Тя си взема мъжъ, когото пожелае. Харесва и голия танцоръ и него си взема за известно време, слѣдъ него некакъвъ инженеръ, следъ него другъ и т. н., докато почувствува остро болката отъ пустотата и бесмислието на живота и силно пожелава, да стане майка.

Въ третата часть, автора ни представя друга фаза отъ развоя на тая неспокойна душа.

Тя иска да испита по дълбоки чувства, да си създаде едно по-трайно и по основно на взаимни средства общение, и за живее съ единъ професоръ по философия, човекъ сериозенъ, непокоренъ. Тая любовна връзка повлиява доста за спасението на Моникъ. Нейния съжителъ, постепенно я изтръгва изъ ноктитѣ на порока, и Моникъ почва да се възражда. Но за малко. Спасителя и е съ примитивни схващания върху жената, на която въпреки всички теории, инстинктивно гледа като на собственостъ на мъжа. Той не може да се помири съ мисълта, че тая любяща го тѣй разумно и преданно жена, е принадлежала другиму преди да я срещне той. Сценитѣ изъ нейния пороченъ животъ, които ревнивото му въображение пресъдаватъ, го измъчватъ до смъртъ. Следъ редица сцени на ревност, Моникъ изтерзана, изнемогваща отъ тая животинска любовъ на самецъ, избягва отъ него и намира убежище при своята стара приятелка, г-жа Амбра прочута феминиска. Тукъ тя среща и се привързва къмъ професора по социология Бланше. Тѣ сключватъ съюзъ, който по нищо не прилича на кратковременитѣ връзки отъ случайнитѣ връзки по капризъ или отъ моментно плътско желание, които Моникъ е имала или пъкъ отношението на Бланше не на помня съ нищо грубитѣ притежания надъ свободната женска личностъ на последния любовникъ на Моникъ. Тя е изживяла вече най парливитѣ усещания отъ разцвѣтания полъ, улегнала, пречистена дори въ пламатѣ на порока, тя е равенъ съюзникъ въ брака. М. М.